

Kancelaria Prawna IUS CIVILE

Radca Prawny Artur Desperat

al. Stanów Zjednoczonych 51 lok. 221, 04-028 Warszawa

tel. 600 057 501 lex83podlasie@onet.pl

Warszawa 12 października 2021 r.

Do:

Sądu Apelacyjnego

III Wydział Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

Plac Krasińskich 2/4/6

00-207 Warszawa

Odwołujący się:

Zbigniew Sarata

(adres w aktach sprawy)

zastępowany przez:

Radcę Prawnego Artura Desperat

Kancelaria Prawna IUS CIVILE

al. Stanów Zjednoczonych 51 lok. 221

04-028 Warszawa

Organ rentowy:

ZUS

III Oddział w Warszawie

Sygn. Akt: III AUa 1183/21

**Zażalenie na postanowienie z dnia 27 września 2021 r. w przedmiocie
odrzućenia apelacji**

Działając w imieniu mojego Mocodawcy, wnoszę zażalenie, na podstawie art. 394(2). § 1. kpc, na postanowienie tut. Sądu w przedmiocie odrzućenia apelacji, zaskarżając je w całości.

Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucam naruszenie:

- przepisów postępowania, tj. art. 373 § 1. kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i odrzucenie apelacji w sytuacji gdy niewskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest przesłanką do odrzucenia apelacji (o czym szerzej w uzasadnieniu zażalenia).

Mając na uwadze powyższe wnoszę o:

- uchylenie postanowienia o odrzuceniu apelacji oraz rozpoznanie przedmiotowej apelacji.

Uzasadnienie

W ocenie Skarżącego obowiązek nałożony na Stronę w przedmiocie wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, w przedmiotowej sprawie, oznaczał obliczenie hipotetycznej emerytury, pomniejszoną o emeryturę aktualną, jaka przysługiwałaby Ubezpieczonemu, gdyby Sąd I instancji w całości uwzględnił stanowisko Ubezpieczonego. Do przedmiotowego wyliczenia potrzebne są wiadomości specjalne, których ani Ubezpieczony ani też pełnomocnik nie posiadają (jedynie ZUS oraz biegły sądowy są w stanie wyliczyć hipotetyczną emeryturę), stąd też należy wnosić, iż Sąd nałożył na mojego Mocodawcę obowiązek, któremu W/w podobać nie mógł. Na uwagę zasługuje, jako dotyczące podobnego zagadnienia orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, odnoszące się do w/w problematyki w odniesieniu do Konstytucji RP: *„Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego nie można dokonywać wykładni prawa, której rezultat prowadziłby do nałożenia na podmiot obowiązków niemożliwych do wykonania. Nie można zatem interpretować przepisów w taki sposób, aby ich efektem było nałożenie na beneficjenta obowiązków niemożliwych do zrealizowania. Takie działanie prowadzi wprost do naruszenia wyrażonej w art. 2 Konstytucji zasady zaufania do państwa i prawa. W myśl wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2007 r., sygn. akt K 8/07 "należy zaznaczyć, że ustawodawca nie może nakładać na*

adresatów prawa obowiązków niemożliwych do wykonania". Inaczej rzecz ujmując, prawo nie może, zgodnie z zasadą impossibilium nulla obligatio, nakładać na obywateli obowiązków niemożliwych do spełnienia. Trybunał Konstytucyjny w swym orzecznictwie przyjął, że nie ogranicza on zakresu oddziaływania zasady ochrony zaufania wyłącznie do procesu stanowienia prawa, gdyż wyraźnie akcentuje potrzebę ochrony zaufania obywateli również w procesie stosowania prawa. TK ustalił, że ochronie konstytucyjnej podlega nie tylko zaufanie obywateli "(...) do litery prawa, ale przede wszystkim do sposobu jego interpretacji przyjmowanej w praktyce stosowania prawa przez organy państwa" (por. E. Morawska, Klauzula państwa prawnego w Konstytucji RP na tle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Dom Organizatora, Toruń 2003, s. 349, także wyroki TK z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt U 11/97, OTK ZU Nr 5-6 (14-15)/1997, s. 475 oraz z dnia 9 października 2001 r., sygn. akt SK 8/00, OTK ZU Nr 7 (45)/2001, s. 1035). Nie mogą zatem ani organy administracji, ani też sądy dokonywać wykładni przepisów prawa, która prowadziłaby do nałożenia obowiązków niemożliwych do wykonania."[Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. II GSK 51/12]. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż konsekwencja odrzucenia apelacji w przedmiotowej sprawie jest daleko krzywdząca i niesprawiedliwa dla mojego Mocodawcy.

Odrębną kwestią jest rozważenie, czy zasadność odrzucenia apelacji w sytuacji gdy niewskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia mogło mieć zastosowanie w niniejszej sprawie. Interesujący jest pogląd, w tym zakresie Sądu Najwyższego: „Zgodnie z art. 373 k.p.c. (i analogicznie zgodnie z art. 370 k.p.c.), na które to oba przepisy powołuje się wnioskodawca, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację m.in. wówczas, gdy strona nie uzupełniła braków pisma procesowego w terminie. Chodzi jednak zawsze nie o wszystkie braki formalne, ale o warunki formalne, bez których pismo nie może otrzymać prawidłowego biegu. W ramach zatem postępowania wstępnego sąd bada, czy pismo procesowe zawierające apelację może mieć nadany prawidłowy bieg. Przepis art. 373 k.p.c. (i

także przepis art. 370 k.p.c.) należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c. Odrzucenie apelacji z powodu niezuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy zatem tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu. Analogicznie na sprawę zapatruje się SN w orzeczeniu z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04 OSNP 2005, nr 11, poz. 165); w orzeczeniu z dnia 7 lipca 2005 r. II UZP 7/05 (OSNP 2005, nr 24, poz. 396). Ad casum brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwia nadania biegu sprawie w zakresie postępowania apelacyjnego. Ani bowiem opłata ani koszty zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie są uzależnione od wartości przedmiotu sporu. Wartość przedmiotu sporu będzie natomiast istotna przy stwierdzaniu dopuszczalności skargi kasacyjnej. Ta sprawa nie pozostaje jednak w orbicie zainteresowania Sądu Najwyższego rozpatrującego niniejsze zażalenie. (...)Nie można też co do zasady stawiać stronie, zwłaszcza niezastępowanej przez fachowego pełnomocnika, większych wymagań niż spełniane są przez sądy. Ad casum sąd pierwszej instancji w sprawie nie określił wartości przedmiotu sporu. [Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r. II UZ 43/09]. Przenosząc powyższe rozważania na stan niniejszej sprawy, należy wskazać, iż Sąd I instancji nie zwracał się o wskazanie wartości przedmiotu sporu mając świadomość, iż mój Mocodawca i tak nie jest w stanie jej wyliczyć.

Mając na uwadze powyższe wnoszę jak w petitum zażalenia.

Załączniki:

- 30 zł. opłata od zażalenia
- odpis zażalenia